

благодеейние, да отвори па за (?) Струмница за да се учать на мѣтериний языкъ (което за него не беше прилично, защото си има търговията — търговия со Европа, но отъ наклонность камъ добро и отъ жалость да не глѣда да папагалствуваме и да бидеме ѣлински мекерѣта, за едѣнъ мѣсець прие на себе трудъ да пригѣтви нѣколко деца на четѣние и писанѣие, щото послѣ да посѣкатъ и повече учѣние, а у растояние на едѣнъ мѣсець децѣта рекоха на славянски апѣстолотъ три четири пѣти у церквата. Отъ тогава постепенно желанието на народа за да се снабди со народенъ учитель за да можатъ децѣта на мѣтериний языкъ да се воспитаватъ).

1869 г.

№ 200.

Неврокопъ.

Въ едно писмо отъ българската община въ Неврокопъ до Стефана Захариевъ въ Пазарджикъ, съ дата 11 юни 1869 г., се говори съ ясно съзнание за българска народность. Отъ това писмо, което се пази сега въ Етнографския музей въ София, инв. 1206, ще приведа слѣднитъ редове:

„Похваляваме ся че и ми станахме членове на Българскый-тъ Народъ, понеже ся опрѣдѣли отъ комисіѣтж, която стана въ Царійградъ прѣдъ прѣдсѣдателството на Негово Величество Али пашж, заедно съ севѣрскы-ты Менличкы села за да гы покровителствува Българскы Владыка като что и мы блъгари, а пребиваніето му ще бжде въ Неврокопъ. Славж Богу придобихме онова что желаяхмы, сега еще очякваме свръшваніето на въпросъ съ ферманъ отъ Тишяйшій-тъ ни Царь и Баща Султанъ Абдулъ Азиса. Поздравяваме Ва прѣискренно и смы Ваши прѣлюбими събрата Община Българска Неврокопска

На 11. юнія 1869

(Слѣдватъ подписи)“

Неврокопъ.

1869 г.

№ 201.

Костуръ и Загоричани.

Въ в. Македонія, брой 48 отъ 1869 год., е помѣстена дописка отъ с. Загоричани за гръцко-българскитъ разпри въ Костурско. Едната разпри станала въ гр. Костуръ. За нея дописникътъ пише: